

20 år været at lukke mange døgninstitutioner. Det betyder i de konkrete sager, hvor et barn skal anbringes uden for hjemmet, at det er næsten umuligt at finde lige netop den anbringelse, der er optimal for det enkelte barn. I stedet må man tage, hvad man kan få. Markedet sætter prisen, og det betyder, at mange børn anbringes i ufatteligt dyre foranstaltninger, som ikke engang er de optimale. Og vi har jo også set eksempler på børn, der er blevet hjemtaget, ikke fordi problemerne i familien var løst, men fordi kommunen ikke mere syntes, den havde råd til anbringelsen.

Det er fint med ildsjæle, som laver diverse projekter som professionel familiepleje, matrikelløse institutioner og opholdssteder og sådan nogle ting, men der er også brug for, at amter og kommuner opretter nye døgninstitutioner, både for børn og unge, og institutioner, hvor familier kan tilbydes parallelanbringelse.

Det er oplagt at styrke den forebyggende indsats, og det er også vores opfattelse, at det her lovforslag sikrer, at det bliver nemmere, og at der bliver en bedre mulighed for virkelig at forebygge. F.eks. bliver sundhedsplejersken i de allerfleste børnefamilier modtaget som en velkommen gæst, hvis råd man gerne lytter til. Derfor er det oplagt at styrke børnesundhedsplejen.

Også i daginstitutioner som f.eks. eksperimentalinstitutionen i Københavns Kommune har det vist sig, at man med flere personaleresourcer og et målrettet pædagogisk arbejde kan afhjælpe og forebygge en lang række problemer. Lettere adgang til professionel rådgivning for børn og unge og deres forældre vil også kunne styrke forebyggelsen. Og endelig er der for Enhedslisten ingen tvivl om, at der skal flere personaleresourcer i de kommunale socialforvaltninger, hvis arbejdet skal gøres optimalt.

Jeg nævnte i starten, at der er mange punkter, som vi synes kræver en grundig viderebearbejdning i udvalget. Det gælder f.eks. den tværfaglige gruppe, som skal være en pligt for kommunen. Det er indlysende, at der er brug for forskellige faggruppers ekspertise og også en samordning, men samtidig er det jo vigtigt, at ansvarsfordelingen er klar. Familier med truede børn skal klart vide, hvem der er myndighedsudøveren og dermed deres primære kontakt i forvaltningen.

Vi synes også, det lyder umiddelbart besnærende med en støtteperson til forældrene til anbragte børn, men egentlig synes vi, at ordnin-

gen i Københavns Kommune, hvor FBU, altså forældrene, selv tilrettelægger, fungerer godt.

Vi er enige med Dansk Socialrådgiverforening i, at arbejdet med unge, der begår voldskriminalitet, bør samordnes med reglerne for ungdomskontrakter. Vi er også usikre på, om sådan noget som aflåsning af værelser på de sikrede institutioner om natten ikke snerper hen i retning af isolation.

Der er ikke nogen mulighed for at gennemgå de enkelte elementer i forslaget til bunds inden for den tid, vi har – det vender vi tilbage til under udvalgsarbejdet – så vil vi nøjes med at udtrykke, at vi generelt er helt positive over for lovforslaget.

#### **Tove Videbæk (KRF):**

I Kristeligt Folkeparti er vi positive, men også kritiske over for dette lovforslag.

Vi kan fuldt ud tilslutte os lovforslagets intentioner, der går ud på at styrke indsatsen for de truede børn og unge, en tidligere indsats og flere stabile anbringelsesforløb. Det er positivt, at forslaget søger at løse problemet også med de såkaldte svingdørsbørn.

Men jeg vil gerne sige med det samme, at vi mener, at der er gjort et uøndvendigt stort indhug i forældres rettigheder og retssikkerhed, som ikke modsvares af nye eller forbedrede rettigheder. Her tænker jeg især på den foreslåede bestemmelse om tvangsanbringelse på grund af tilknytning til plejefamilien.

Samtidig er det vigtigt, at indsatsen for de særligt truede børn og unge også bliver en indsats for deres forældre og familien betraget som en helhed. Det perspektiv mangler jeg næsten helt i lovforslaget, ikke mindst på grund af den vedtagelse, der er nævnt i forslagets bemærkninger side 11.

Kristeligt Folkeparti stillede en forespørgsel i Folketinget i oktober 1999 om indsatsen for de socialt truede familier, og den mundede ud i en næsten enstemmig vedtagelse, der fokuserede på forebyggelsen og indsatsen for familien som helhed. Særligt vil jeg fremhæve fire punkter fra den vedtagelse:

En styrket forebyggende indsats over for potentielt truede børn og deres forældre, sikring af, at frontpersonalet i arbejdet med risikobørn i højere grad støttes i deres underretningspligt og involveres i sagsforløbet, mere brug af den nære families og lokalsamfundets ressourcer og sikring af en målrettet indsats for forældre til